

Søren Svendsen: Den Række af Skattelovforslag, som den højtærede Finansminister har fremsat for Tinget, staar i nøjeste Forbindelse med de økonomiske Forhold, vi lever under her i Landet. For at bedømme Nødvendigheden af disse Skattelovforslag er man derfor nødt til at se paa, hvorledes de økonomiske Forhold er her i Landet, og hvordan der fra Statens Side er ydet Tilskud fra Statskassen for at raade Bod paa de Brøst og Mangler, der er ved det økonomiske Livs Udvikling og Næringslivet her i Landet i de senere Tider. Det er jo Tider, som vi nok alle sammen kan være enige om at betegne som yderst kritiske, og Tider, hvor man skulde synes, det gjaldt om at faa alle Nerver anspændt og alle Kræfter i Bevægelse for at komme igennem Krisen. I saadanne Tider, hvor alle Kræfter burde sættes i Bevægelse for at skabe samfundsnyttige og indtægtgivende Værdier, der ogsaa gennem Skatterne kunde bidrage til forøgede Indtægter for Staten, er der noget forfærdelig trist i at se, at 60 000 Mennesker gaar arbejdsløse her i Landet, saa mange arbejdsvante og -villige Hænder ligger fuldstændig stille i Stedet for at fremstille Samfundsværdier, der kan være til Nytte og Glæde baade for de enkelte og ogsaa for Statskassen; alle de Mennesker tærer paa Samfundet for at kunne eksistere. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard udtalte, da han første Gang havde Ordet, at Understøttelserne, i det hele taget Ydelserne til de arbejdsløse vel kunde regnes at være et Par Hundrede Mill. Kr. aarlig, og vi ved jo alle, at Statskassen maa bære sin store Del af denne Understøttelse. Jeg synes derfor, det var værd at tage under Overvejelse, om den Maade, hvorpaa Staten bidrager til og deltager i den store økonomiske Krise, vi er inde i, er den rigtige, og om der ikke var andre Veje og Midler at komme frem ad. Hvis vi ikke her i Landet faar Forholdene saaledes ændret, at man faar alle villige Arbejdskræfter i Bevægelse, kan jeg ikke skønne, at vi vil kunne klare os samfundsmæssigt set, heller ikke Statskassen vil kunne gøre det, selv om vi faar vedtaget de her foreliggende Skattelovforslag, fordi det nu en Gang er et Faktum, at Statskassen ikke kan raade Bod paa alle Manglerne. Vi er vel nok i det forløbne Aar kommet lidt for meget ind paa, at der kun er den Udvej, at naar de enkelte eller Erhvervene ikke kan klare sig, gaar de til Statskassen og siger, at den maa træde til, men vi er vel og

saa alle sammen enige om, at Hjælpen maa ligge i, at vi faar Arbejdskræfterne sat i Bevægelse for at fremskaffe Samfundsværdier. Hvordan det bedst skal kunne ske, har der derimod ikke været saa megen Enighed om.

Vi har hørt sige fra adskillige Sider indenfor Industrien, at Løsenet maa være Beskyttelse for den hjemlige Industri, saa at den kan skaffe Arbejde til sine Arbejdere. Fra anden Side bliver der sagt, at vi maa have Importforbud eller Importregulering for at sikre det hjemlige Marked for den hjemlige Produktion. Men jeg kan nu ikke skønne andet, end at disse forskellige Foranstaltninger vil bidrage til for det første at holde Priserne oppe og for det andet at holde Prisen ude. Thi det er jo givet, at skal der lægges en Told paa, som i nogen Maade kan forhindre Udlandet i at konkurrere og derved støtte den hjemlige Industri, saa at den kan blive mere konkurrencedygtig paa Markedet her, saa kan det kun have den Følge, at Varerne bliver dyrere — ellers bliver Fortjenesten ikke større —, og naar Varerne bliver dyrere, vil det være endnu vanskeligere at faa dem afsat. Man maa jo nemlig regne med en tredje Faktor der: Køberne, og Købeevnen er jo blevet nedsat hos det store Flertal, kan man vel sige, af Danmarks Befolkning. Det, det gælder om, er at faa Varepriserne ned, saa at Købeevnen hos det store Publikum kan slaa til, og dette vil man jo modarbejde, hvis man ved Toldskatter eller paa anden Maade fordyrer Produktionen, fordyrer Varerne, saa at de vanskeligt kan finde Købere.

Saa har vi ogsaa været og er i høj Grad inde paa den Vej, at Staten skal yde Bidrag til at fremhjelpe Arbejdet paa de forskellige Omraader, sørge for, at der bliver sat Arbejde i Gang, og støtte det ogsaa ved direkte Tilskud. Jeg vil kun nævne et enkelt Forhold der, som efter min Mening spiller en overordentlig stor Rolle: Boligbyggeriet. Det offentlige har paataget sig umaadelig store Udgifter for at fremhjelpe Boligbyggeriet og derved skaffe Arbejde til Bygningshaandværkerne. Vi har ved Lov vedtaget, at Statskassen yder store Tilskud til Byggeriet, og Kommunerne gør jo det samme. Efter de foreliggende Opgørelser har det direkte Stats-tilskud til Boligbyggeriet i de forløbne 7 Maaneder af dette Aar beløbet sig til ca. 10 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., og Kommunerne yder et Tilskud af samme Størrelse. Der er altsaa